

ילדים ונוער

אבא לא בא, אז סבא בא

את שני הספרים האלה – מאת מאיר שלו ואתגר קרת – צריכים אבות וסבים לקרוא לילדים, ובשום אופן לא לפני השנה

איור: אביאל בסיל, מתוך "גור חתול אדם ארוך שיער"

וניל על המצח ותות על האף

מאיר שלו. איור: אביאל בסיל, הוצאת עם עובד, 74 שקלים

גור חתול אדם ארוך שיער

אתגר קרת. איור: אביאל בסיל, הוצאת זמורה ביתן, 74 שקלים

יעל דו

תחילה התנצלות: לכל אחד מהספרים המסוקרים כאן מגיעה רשימה שלמה וארוכה, אלא שפרטים חיצוניים הקריאים בתוקף להשוואה לא השאירו ברירה. מה מדובר בשני ספרים שכתבו סופרים גברים, מרכזיים ואהודים, שאין זה ספרים הראשונים לילדים, ושניהם נחרו כל אחד מטעמיו אותו מאיר צעיר ומבטיח. יתר על כן, בשניהם בולטת מאוד עמדה פואטית משפחתית לעילא, עד כדי כך שאפשר לומר שזה לב הסיפור. וגם: בשניהם נוכחת מאוד גם היעדרות אחת (לפחות). ושניהם נהדרים כ"וניל על המצח ותות על האף" ברור כבר בהתחלה שהסבאות היא גיבורה ראשית. ונרמז גם שהיא העמדה הפואטית שממנה צמח הסיפור. כבר מהאוויר שעל הכריכה ברור שמדובר במצח ובאף של סבא שעליהם מרוחים הוניל והתות, כלומר שהוא יעמור במרכז הסיפור. וממבטה של הנכדה הרוכבת על כתפיו ברורה גם עמדתה כלפיו: אהבה סלחנית וסקרנות כלפי הבאות (ממש כמו בני גילה שתיכף יקראו את הסיפור).

ואכן, אותם תפקידים עלילתיים מתממשים כדף הראשון: סבא מפעיל את העלילה, והנכדה מבטיחה ומגיבה: "ערב אחד, כשהרס שיחקה בבובה, סבא שלה הגיע: 'ש'לום הרס, הבאתי לך ספר חדש וגלידה גבניע. אותה תאכלי מיד, ואחר כך נקרא מעט, כי גלידות נמכות גמר אבל ספרים לאט'". כבר כאן, בהתחלה, ברור שלסבא הזה יש שפה ייחודית, והיא, לא פחות ממעשיו, תוביל את הסיפור.

הטון הסמכותי של סבא נשבר מיד בכפולה הבאה, לחרוות כולם: שדרה דירקטית או כל שדרה דרדית אחרת הן ממנו והלאה. למעשה ההפך הוא הנכון. הרס ואמא שלה מנסות לקרוא אותו לסדר, אך הוא בשלו, משתעשע.

כך, כשהרס מתייעצת איתו מאיזה טעם להתחיל את ליקוק הגלידה, הוא מציע בעממות מתחרות: "אם תיתני לי לק אומר לך - / תות עכשיו וניל אחר כך. / ואם בים משתעשע - / וניל ראשון ותות שני". הרס לא נופלת בפח ומכריזה שזאת הגלידה שלה, אך אמא המופיעה פתאום דורשת שקורם תאכל ארוחת ערב ובינתיים סבא ישמור על הגלידה. הרס שבורעת עם מי שלק עסק מתריעה "אני לא מרשה לך לאכול, רק לשמור", וסבא מבטיח, אלא שהוא כמובן נכשל במשימה.

בסדרה של הבטחות שכאלה - לשמור על הבובה בלי לשחק איתה כשהרס נקראת לצחצח שיניים, למצוא את המוצץ כשהרס נקראת לסדר את החדר לפני השינה - נכשל סבא ושוב ופירע את הסדר שאמא מנסה להשליט בבית, לקראת העכבות של הרס. כל מה הסבא הזה, אין לו אג'נדה הורית, ועם זאת האג'נדה שלו אוהבת ומשפחתית מאוד: הוא פשוט רוצה לבלות עם נכדתו הרס. זו גם מהותה של העמדה הפואטית-הסבאית שממנה נולד הסיפור המהנה הזה. לכן, כל מי שינסה להישתמש בספר הזה כספר הררמה לפני השינה צפוי לכישלון חרוץ.

היכן היעדרות שהבטחות בהתחלה אף כי תרומתו של המאיר אביאל בסיל עצומה, עד כדי כך שקשה לדמיין את הספר בלי הציורים שלו, המכתיבים את התנועה והקצב והרגש בריוק נפלא, אי אפשר שלא לחוש בחסרונן של השותף הקבוע של מאיר שלו, יוסי אבולעפיה. כל בוגרי ספריהם הקודמים, ילדים ומבוגרים, חשים בוודאי

בהיעדרות הוואת. יש חיים, כך מתברר, אחרי נישואים קתוליים, אך יש גם צער.

פנטסיה בתיבת נח

בספר "גור חתול אדם ארוך שיער", מאת אתגר קרת, היעדרות נטועה בעלילה עצמה: זו היעדרות תו (המאור לא אחראית) של אבא. היעדרות מולידה השתלשלות עניינים מרתקת, מצחיקה, קצת מראיגה ומכמירת לב וגם ומותחת, שגיבורה הוא הילד המספר בגוף ראשון את הקורות אותו, לבר. על היעדרותו הרועמת של אבא בסיפור מפצה אבהות אחרת, נוכח חותו של אב כעמדה פואטית המולידה את הסיפור, העוטפת את הספר "מבחוץ" (וללב, גור חתול באדם האהוב בעולם. מאבא", כתוב בהקדשה).

כך זה מתחיל: "אבא שלי הוא אדם עטוק מאוד ופעם לא היה רואה אותי בכלל. אבל לא מזמן שמעתי את אמא אומרת לו שהוא חייב להשתדל לבלות איתי יותר, אחרת, כשאגדל, הוא ממש, אבל ממש, יצטער. ומאז הוא באמת משתדל, אבל לא ממש מצליח".

הסיפור, המסופר בקולו של הגיבור-הילד, מדגים "לבר" מסתגל מאוד, ועם זאת גם עצוב. יום אחד

מבקרים המספר ואביו בגן החיות, אך אבא עוזב לאחר שהוריעו לו בטלפון שבמשרד מחכה לו עסקה של פעם בחיים. "הוא השאיר לי שטר ארוח למונית, וליתר ביטחון גם בדק פעמיים שאני זוכר את הכתובת שלנו, ואחר כך גם לימד אותי מה צריך להגיד לאמא כשאני זור לבר, כדי שתכעס עליי הכי מעט". המבט העגמומי של הקרנף, שאביאל בסיל הציב בכלוב שבקרנת הרוף, ומבטם המופתע של הקופים שבכלוב האחר, מסמנים, כמו במקלה יוונית, את תגובת הקוראים.

מכאן מתחיל ביקור הסולו של המספר הקטן שלנו בגן החיות: "השתדלתי מאוד לעשות כסף כמו שהבטתי חתי לאבא, אבל לא ממש ירדתי איך עושים כסף לבר". הוא מבקר את כל חיות הגן, מקפיד לקרוא את השלטים הקטנים שליד הכלובים שלהן, קונה לעצמו אוכל ועוד ועוד, ועומד בתור כדי להתאפר כמו חיה. מהרגע שהוא מאופר מתחיל החלק הפנטסטי בסיפור, ספק חלום ספק פנטסיה, שכאה לפצות על הלבד הלא כל כך מהנה.

המספר העייף מרוב ספוטים מוצא כלוב ריק ופתוח, נכנס לתוכו כדי לנח, לא לפני שהוא מציב בפנתחו שלט: "גור חתול אדם ארוך שיער". הכפולה הבאה, ברדישת שלום חמה לספר ארוך של קרת, שגם במרכזו אבא נעדר ואהוב ("אבא בורח עם הקרס", איירה רותו מורן), נפתחת כמו כספר הקורם, ובה מתגלה הספקטקל: ספק ספינת פראטים ענקית, ספק תיבת נח, שטטה באוויר ועליה גור החתול אדם ועוד כמה בעלי חיים.

היות שזה ספר מותח לא אגלה את המשך הסיפור. רק ארמוז שהפיראט ארום הוקן, בעל הפינה, שמו חבוק, וכשמו כן הוא, יצור מחבק ואכפתי מאוד, שקצת מוכיח בממרי גופו את אבא. ואומר גם שהסיפור נגמר טוב, טוב מאוד אפילו.

הערה קטנה לסיים: כל ספר המיועד לילדים קטנים, שרעיון לא למרו לקרוא לבר, מגיח שהסיפור "יצא מהפה" של בן משפחה קרוב, הורה בדרך כלל. בשני המקרים שלפנינו, זהותו של בעל הקול קרובה לחוויית הקריאה. תארו לעצמכם שאת הסיפור של קרת קורא אב אוהב מאוד. האהבה האבהית של קרת עצמו, שעוטפת את הסיפור כחיבוק, מקבלת באמי צעותו של האב הקורא את הסיפור באוזני בנו/בתו משנה תוקף. שני האבות החיצוניים לסיפור, ורמזות של חבוק שבתוכו שיר הלל לאבות, גם כשהם לא ממש מושלמים.

ורמזות את הסיפור של מאיר שלו נקרא מפיו של סבא...

המבט העגמומי של הקרנף ומבטם המופתע של הקופים בכלוב האחר מסמנים, כמו במקלה יוונית, את תגובת הקוראים

איור: אביאל בסיל, מתוך "וניל על המצח ותות על האף"

ילדים ונוער

אבא לא בא, אז סבא בא

את שני הספרים האלה – מאת מאיר שלו ואתגר קרת – צריכים אבות וסבים לקרוא לילדים, ובשום אופן לא לפני השנה

איור: אביאל בסיל, מתוך "גור חתול אדם ארוך שיער"

בהיעדרות הזאת. יש חיים, כך מתברר, אחרי נישואים קתוליים, אך יש גם צער.

פנטסיה בתיבת נח

בספר "גור חתול אדם ארוך שיער", מאת אתגר קרת, ההיעדרות נטועה בעלילה עצמה: זו היעדרות תו (המאור לא אתראית) של אבא. ההיעדרות מולידה השתלשלות עניינים מרתקת, מצחיקה, קצת מדאיגה ומכמירת לב וגם ומתנחת, שגיבורה הוא הילד המסיפר בגוף ראשון את הקורות אותו, לבר. על היעדרותו הרועמת של אבא בסיפור מפצה אבהות אחרת, נוכח חתו של אב כעמדה פואטית המולידה את הסיפור, העוטפת את הספר "מבחוץ" (לכל, גור חתול אדם האהוב בעולם. מאבא", כתוב בהקדשה).

כך זה מתחיל: "אבא שלי הוא אדם עסוק מאוד ופעם לא היה רואה אותי בכלל. אבל לא מזמן שמעתי את אמא אומרת לו שהוא חייב להשתדל לבלות איתי יותר, אחרת, כשאגרל, הוא ממש, אבל ממש, יצטער. ומאז הוא באמת משתדל, אבל לא ממש מצליח". הסיפור, המסופר בקולו של הגיבור-הילד, מרגיש "לבר" מסתגל מאוד, ועם זאת גם עצוב. יום אחד

וניל על המצח ותות על האף

מאיר שלו. איור: אביאל בסיל, הנצח עם עובד, 74 שקלים

גור חתול אדם ארוך שיער

אתגר קרת. איור: אביאל בסיל, הנצח ומורה ביתן, 74 שקלים

יעל דר

תחילה התנצלות: לכל אחד מהספרים המסוקרים כאן מגיעה רשימה שלמה וארוכה, אלא שפרטים חיצוניים הקוראים בתוקף להשוואה לא השאירו ברירה. מה מרוב בשני ספרים שכתבו סופרים גברים, מרכזיים ואהודים, שאין זה ספרים הראי שון לילדים, ושניהם בחרו כל אחד מטעמיו אותו מאייר צעיר ומבטיח. יתר על כן, בשניהם בולטת מאוד עמדה פואטית משפחתית לעילא, עד כדי כך שאפשר לומר שזה לב הסיפור. וגם: בשניהם נוכחת מאוד גם היעדרות אחת (לפתחת). ושניהם נהדרים. ב"וניל על המצח ותות על האף" ברור כבר בהתחלה שהסבאות היא גיבורה ראשית. ונרמז גם שהיא העמדה הפואטית שממנה צמח הסיפור. כבר מהאיור שעל הכריכה ברור שמדובר במצח ובאף של סבא שעליהם מרוחים הוניל והתות, כלומר שהוא יעמוד במרכז הסיפור. וממבטה של הנכדה הרוכבת על כתפיו ברורה גם עמדתה כלפיה: אהבה סלחנית וסקרנות כלפי הבאות (ממש כמו בני גילה שתיכף יקראו את הסיפור).

ואכן, אותם ספקירים עלילתיים מתממשים ברף הראשון: סבא מפעיל את העלילה, והנכדה מבטיחה ומגיבה: "עריב אחד, כשהרס שיחקה בבובה, סבא שלה הגיע: 'שלום הרס, הבאתי לך ספר חדש וגלידה גבבית. אותה תאכל מיד, ואחר כך נקרא מעט, כי גלידות נמסות מאוד אבל ספרים לאט'". כבר כאן, בהתחלה, ברור שלסבא הזה יש שפה ייחודית, והיא, לא פחות ממעשיו, תוביל את הסיפור.

הטון הסמכותי של סבא נשבר מיד בכפולה הבאה, לחרוות כולם: שררה דידקטית או כל שררה דורית אחרת הן ממנו והלאה. למעשה ההפך הוא הנכון. הרס ואמא שלה מנסות לקרוא אותו לסדר, אך הוא בשלול, ומשתעשע.

כך, כשהרס מתייעצת איתו מאיזה טעם להתחיל את ליקוק הגלידה, הוא מציע בערמוניות מתחרות: "אם תיתני לי לק אומר לך - / תות עכשיו וניל אחר כך. / ואם בים ממש תיתני - / וניל ראשון ותות שני". הרס לא נופלת בפח ומכריזה שזאת הגלידה שלה, אך אמא המופיעה פתאום דורשת שקורם תאכל ארוחת ערב ובינתיים סבא ישמור על הגלידה. הרס (שיועצת עם מי יש לה עסק) מתריעה: "אני לא מרשה לך לאכול, רק לשמור", וסבא מבטיח, אלא שהוא כמונבן נכשל במשימה.

בסדרה של הבטחות שכאלה - לשמור על הבובה בלי לשחק איתה כשהרס נקראת לצחצח שיניים, למצוא את המוצץ כשהרס נקראת לסדר את החדר לפני השנה - נכשל סבא שוב ושוב ופרע את הסדר שאמא מנסה להשליט בבית, לקראת העובדה של הרס. אין לה אג'נדה חורית, ועם זאת האג'נדה שלו אוהבת ומשפחתית מאוד: הוא פשוט רוצה לבלות עם נכדתו הרס. זו גם מהותה של העמדה הפואטית-הסבאית שממנה נולד הסיפור המתנה הזה. כל מי שינסה להשתמש בספר הזה כספר הרדמה לפני השנה צפוי לכישלון חרוץ.

היכן היעדרות שהבטחתי בהתחלה אף כי תרומתו של המאייר אביאל בסיל עצומה, עד כדי כך שקשה לדמיין את הספר בלי הציוורים שלו, המכתיבים את התנועה והקצב והרגש בדיוק נפלא, אי אפשר שלא לחוש בחסרונו של השותף הקבוע של מאיר שלו, יוסי אבולעפיה. כל בוגרי ספריהם הקודמים, ילדים ומבוגרים, חשים בוודאי

המבט העגמומי של הקרנף ומבטם המופתע של הקופים בכלוב האחר מסמנים, כמו במקלה יוונית, את תגובת הקוראים

איור: אביאל בסיל, מתוך "וניל על המצח ותות על האף"

מבקרים המספר ואכזי בגן החיות, אך אבא עוזב לאתר שהוריעו לו בטלפון שבמשרד מחכה לו עסקה של פעם בחיים. "הוא השאיר לי שטר ארום למונית, וליתר ביטחון גם ברק פעמיים שאני זוכר את הכתובת שלנו, ואחר כך גם לימד אותי מה צריך להגיד לאמא כשאחד זור לבר, כדי שתכעס עליו הכי מעט". המבט העגמומי של הקרנף, שאביאל בסיל הציב בכלוב שבקדמת הדף, ומבטם המופתע של הקופים שבכלוב האחר, מסמנים, כמו במקלה יוונית, את תגובת הקוראים.

מכאן מתחיל ביקור הסולו של המספר הקטן שלנו בגן החיות: "השתדלתי מאוד לעשות כסף כמו שהבטתי חתי לאבא, אבל לא ממש ידעתי איך עושים כסף לבר". הוא מבקר את כל חיות הגן, מקפיד לקרוא את השלטים הקטנים שליד הכלובים שלהן, קונה לעצמו אוכל ועוד ועוד, ועומד בתור כדי להתאפר כמו חיה. מהרגע שהוא מאופר מתחיל החלק הפנטסטי בסיפור, ספק חלום ספק פנטסיה, שבאה לפצות על הלבד הלא כל כך מהנה.

המספר העייף מרוב שיטוטים מוצא כלוב ריק ופתוח, נכנס לתוכו כדי לננוח, לא לפני שהוא מציב בפתחו שלט: "גור חתול אדם ארוך שיער". הכפולה הבאה, בדרישת שלום חמה לספר אחר של קרת, שגם במרכזו אבא נעדר ואהוב ("אבא בורח עם הקורס", איירה רתו מורן), נפתחת כמו בספר הקודם, ובה מתגלה הספקטקל: ספק ספינת פראטים ענקית, ספק תיבת נח, שטסה באוויר ועליה גור החתול אדם ועוד כמה בעלי חיים.

היות שזה ספר מותח לא אגלה את המשך הסיפור. רק ארמוז שהפיראט ארום הזקן, בעל הפינה, שמו חבוק, וכשמו כן הוא, יצור מחבק ואכפתי מאוד, שקצת מוכיח במרד גופו את אבא. ואומר גם שהסיפור נגמר טוב, טוב מאוד אפילו.

הערה קטנה לסיום: כל ספר המיועד לילדים קטנים, שריון לא למרו לקרוא לבר, מגיע שהסיפור "יצא מהפה" של בן משפחה קרוב, הורה בדרך כלל. בשני המקרים שלפנינו, והתו של בעל הקול קיימת לחוויית הקריאה. תארו לעצמכם שאת הסיפור של קרת קורא אב אהב מאוד. האהבה האבהית של קרת עצמו, שעוטפת את הסיפור כחיבוק, מקבלת באמי צעותו של האב הקורא את הסיפור באוזניו/בתו משנה תוקף. שני האבות החיצוניים לסיפור, ודמותו של חבוק שבתוכו שרים שיר הלל לאבות, גם כשהם לא ממש מושלמים. ודמינו את הסיפור של מאיר שלו נקרא מפיו של סבא...

ילדים ונוער

אבא לא בא, אז סבא בא

את שני הספרים האלה – מאת מאיר שלו ואתגר קרת – צריכים אבות וסבים לקרוא לילדים, ובשום אופן לא לפני השנה

ניל על המצח ותות על האף

מאיר שלו. אייר: אביאל בסיל, הצגת עם עובד, 74 שקלים

נור חתול אדם ארוך שיער

אתגר קרת. אייר: אביאל בסיל, הצגת זמורה ביתן, 74 שקלים

יעל דר

תחילה התנצלות: לכל אחד מהספרים המסוקרים כאן מגיעה רשימה שלמה וארוכה, אלא שפרטים חיצוניים הקורים בראשיתם בתוקף להשוואה לא השאירו ברי"ה. מרוב שני ספרים שכתבו טופרים גברים, מרכזיים ואהודים, שאין זה ספרים הראי שון לילדים, ושניהם בחרו כל אחד מטעמיו אותו מאייר צעיר ומבטיח. יתר על כן, בשניהם בולטת מאוד עמדה פואטית משפחתית לעילא, עד כדי כך שאפשר לומר שזה לב הסיפור. וגם: בשניהם נוכחת מאוד גם היעדרות אחת (לפחות). ושניהם נהדרים. ב"ניל על המצח ותות על האף" ברור כבר בהתחלה שהסבאית היא גיבורה ראשית. ונרמז גם שהיא העמדה הפואטית שממנה צמח הסיפור. כבר מהאיור שעל הכריכה ברור שמדובר במצח ובאף של סבא שעליהם מרוחים הונויל והתות, כלומר שהוא יעמור במרכז הסיפור. וממבטה של הנכדה הרוכבת על כתפיו ברורה גם עמדתה כלפיו: אהבה סלחנית וסקרנות כלפי הבאות (ממש כמו בני גילה שתיכף יקראו את הסיפור).

ואכן, אותם תפקידים עלילתיים מתממשים ברך הראשון: סבא מפעיל את העלילה, והנכדה מכישה ומגיבה: "ערב אחד, כשהרס שיחקה כבובה, סבא שלה הגיע: 'ש'לום הרס, הבאתי לך ספר חדש וגלדיה בגביע. אותה תאכלי מיד, ואחר כך נקרא מעט, כי גלדיה נמסות מור אבך ספרים לאט'". כבר כאן, בהתחלה, ברור שלסבא הוה יש שפה ייחודית, והיא, לא פחות ממעשיו, תוביל את הסיפור.

הטון הסמכותי של סבא נשבר מיד בכפולה הבאה, לחרוות כולם: שררה רידקטית או כל שררה דורית אחרת הן ממנו והלאה. למעשה ההפך הוא הנכון. הרס ואמא שלה נמסות לקרוא אותו לסדר, אך הוא בשל, משתעשע.

כך, כשהרס מתייעצת איתו מאיזה טעם להתחיל את ליקוק הגלדיה, הוא מציע בערמוניות מתחרות: "אם תיתני לי לק אומר לך - / תות עכשיו וניל אחר כך / ואם ניס תיתני - / וניל ראשון ותות שני". הרס לא נופלת בפח ומכריזה שזאת הגלדיה שלה, אך אמא המופיעה פתאום דורשת שקורם תאכל ארוחת ערב ובינתיים סבא ישמור על הגלדיה. הרס (שיודעת עם מי יש לה עסק) מתריעה "אני לא מרשה לך לאכול, רק לשמור", וסבא מבטיחה, אלא שהוא כמובן נכשל במשימה.

בסדרה של הבטחות שכאלה – לשמור על הבובה בלי לשחק איתה כשהרס נקראת לצחצח שיניים, למצוא את המוצץ כשהרס נקראת לסדר את החדר לפני השינה – נכשל סבא שוב ושוב ופרע את הסדר שאמא מנסה להשליט בבית, לקראת העובדה של הרס. כי הסבא הוה, אין לו אנדרה הורית, ועם זאת האנדרה שלו אוהבת ומשפחתית מאוד: הוא פשוט רוצה לבלות עם נכדתו הרס. זו גם מהותה של העמדה הפואטית-הסבאית שממנה נולד הסיפור המהנה הוה. לכן, כל מי שינסה להשיג תמש בספר הזה כספר הרומה לפני השינה צפוי לכישלון חרוץ.

היכן היעדרות שהבטחתי בהתחלה אף כי תרומתו של המאייר אביאל בסיל עצומה, עד כדי כך שקשה לדמיין את הספר בלי הציורים שלו, המכתיבים את התנועה והקצב והרגש בדיוק נפלא, אי אפשר שלא לחוש בחסרונן של השותף הקבוע של מאיר שלו, יוסי אבולעפיה. כל בוגרי ספריהם הקורמים, ילדים ומבוגרים, חשים בווראי

בהיעדרות הוה. יש חיים, כך מתברר, אחרי נישואים קתוליים, אך יש גם צער.

פנטסיה בתיבת נח

בספר "גור חתול אדם ארוך שיער", מאת אתגר קרת, היעדרות נטועה בעלילה עצמה: זו היעדרות תו (המאוד לא אחראית) של אבא. היעדרות מולידה השתלשלות עניינים מרתקת, מצחיקה, קצת מראיגה ומכמירת לב וגם ומותחת, שגיבורה הוא הילד המספר בגוף ראשון את הקורות אותו, לבר. על היעדרותו הרועמת של אבא בסיפור מפצה אבהות אחרת, נוכח חותו של אב כעמדה פואטית המולידה את הסיפור, העוטפת את הספר "מבחוז" (ללב), גור חתול באדם האהוב בעולם. מאבא", כתוב בהקדשה.

כך זה מתחיל: "אבא שלי הוא אדם עטוק מאוד ופעם לא היה רואה אותי בכלל. אבל לא מזמן שמעתי את אמא אומרת לו שהוא חייב להשתדל לבלות איתי יותר, אחרת, כשאגרל, הוא ממש, אבל ממש, יצטער. ומאז הוא באמת משתדל, אבל לא ממש מצליח".

הסיפור, המסופר בקולו של הגיבור-הילד, מדגים "לבר" מסתגל מאוד, ועם זאת גם עצוב. יום אחד

המבט העגמומי של הקרנף ומבטם המופתע של הקופים בכלוב האחר מסמנים, כמו במקלה יוונית, את תגובת הקוראים

מבקרים המספר ואכיו בגן החיות, אך אבא עוזב לאחד שהוריעו לו בטלפון שבמשרד מחכה לו עסקה של פעם בחיים. "הוא השאיר לי שטר ארום למונית, וליתר ביטחון גם בדק פעמיים שאני זוכר את הכתובת שלנו, ואחד כך גם לימד אותי מה צריך להגיד לאמא כשאחד זור לבר, כדי שתכעס עליו הכי מעט". המבט העגמומי של הקרנף, שאביאל בסיל הציב בכלוב שבקרמת הדף, ומבטם המופתע של הקופים שבכלוב האחר, מסמנים, כמו במקלה יוונית, את תגובת הקוראים.

מכאן מתחיל ביקור הסולו של המספר הקטן שלנו בגן החיות: "השתרלתי מאוד לעשות כיה כמו שהבטחתי לאבא, אבל לא ממש ידעתי איך עושים כיה לבר". הוא מבקר את כל חיות הגן, מקפיד לקרוא את השלטים הקטנים שליד הכלובים שלהן, קונה לעצמו אוכל ועוד ועוד, ועומד בתור כדי להתאפר כמו חיה. מהרגע שהוא מאופר מתחיל החלק הפנטסטי בסיפור, ספק חלום ספק פנטסיה, שבאה לפצות על הלבד הלא כל כך מהנה.

המספר העייף מרוב שיטוטים מוצא כלוב ריק ופתוח, נכנס לתוכו כדי לנח, לא לפני שהוא מצביע בפתחו שלט: "גור חתול אדם ארוך שיער". הכפולה הבאה, ברדישת שלום חמה לספר אחר של קרת, שגם במרכזו אבא נעדר וזהו "אבא בורח עם הקריסט", איירה רותו מורן, נפתחת כמו בספר הקודם, ובה מתגלה הספקטקל: ספק ספינת פיראטים ענקית, ספק תיבת נח, שטסה באוויר ועליה גור החתול אדם ועוד כמה בעלי חיים.

היות שוה ספר מותח לא אגלה את המשך הסיפור. רק ארמוז שהפיראט ארום הזקן, בעל הטיפנה, שמו חבוק, וכשמו כן הוא, יצור מחבק ואכפתי מאוד, שקצת מוכיח בממרי גופו את אבא. ואומר גם שהסיפור נגמר טוב, טוב מאוד אפילו.

הערה קטנה לסיום: כל ספר המיועד לילדים קטנים, שעריו לא למרו לקרוא לבר, מניח שהסיפור יוצא מהפה של בן משפחה קרוב, הורה בדרך כלל. בשני המקרים שלפנינו, זהותו של בעל הקול קיימת לחויית הקריאה. תארו לעצמכם שאת הסיפור של קרת קורא אב אוהב מאוד. האהבה האבהית של קרת עצמו, שעוטפת את הסיפור כחיבוק, מקבלת באמי צעותו של האב הקורא את הסיפור באוניו בנו/בתו משנה תוקף. שני האבות החיצוניים לסיפור, ורמותו של חבוק שבתוכו שרים שיר הלל לאבות, גם כשהם לא ממש מושלמים.

ודמינו את הסיפור של מאיר שלו נקרא מפיו של סבא...